

Szentlélek által részesülünk az Isten váltságban, Krisztusban!

Felnőtt keresztség 2015.április 4. Nagyszombat.

Alapige: ApCsel 8: 26 – 39.

Emlékezetes nap ez az életetekben. Izrael hagyománya szerint ma az Úr nyugalomnapja van, kétszeresen is. Először, mert megparancsolta Isten Mózesnek, hogy népe szentelje meg az Úr szombatját, másodszor pedig azért, mert ez az idő egybeesik Krisztus Urunk sírban való nyugvásával. Mindez mit sem ér, ha mi magunk nem lehetünk a részesei az Úr nyugalmának. A szombat csupán üres hagyomány, erőtlen emlékezet, ha az Úr maga nem visz be bennünket a nyugalmába.

Tegnap, nagypénteken azt kérdeztük, hogy mi mennyire közelíthetjük meg önerőnkől Krisztus szenvedésének a titkát? Milyen közel jutunk a megfeszített Krisztushoz. Mennyivel leszünk közelebb, ha elzarándokolunk a Golgotára? Ha negyven napon át böjtölünk és imádkozva járulunk elébe? Minden vallásos próbálkozásunkat ahhoz a „Nupra szállási” lehetetlen kísérlethez tudom hasonlítani, amikor a legkülönbek is az égitesthez mérten szinte végtelen messzeségben minden nagyra törő hiúságukkal együtt elégve és elhamvadva megsemmisülnek. Valahol a Filippi szigeteken, nagypénteken egy turisztikai látványossággá és show műsorra süllyedt látványosság keretében némelyek orvosi felügyelet alatt keresztrefeszítették magukat. Vajon beléphettek-e ők és a nézőik ez által Krisztus halálának titkába? Határozottan nem! Urunk halála teljesen más dimenzió, melynek csupán az árnyéka vetült a mi emberi történelmünkbe és személyes történetünkbe, de annak mindenekre kiterjedő lényegéből egyedül és kizárólag személyesen Krisztus részesít bennünket, mégpedig azon az úton, amelyet ő jelölt ki, abban az órában, amit a mennyei Atya rendelt el, az öncsonkító keresztrefeszítés pedig nincs közöttte, ahogy az öngyilkos robbantás sem és semmilyen önjelölt mártíromság.

Amiképpen önerőnkől nem léphetünk be Krisztus halálába, úgy nem mehetünk be a nyugalomába se, amely már az örök élet tornáca. A régi paraszti kúriák házainak hűvös tornácuk volt. A hőségben volt hideg víz egy korsóban, az esőben és hóban, volt egy meleg takaró a vándor számára, akkor is, ha senki nem volt a házban, akkor is, ha éjszaka keresett valaki menedéket. Jó volt révbé jutni egy ilyen oltalomba, de ez még nem a megérkezés, ahogy nagyszombat sem a feltámadás nyugalma, még nem az új teremtés, amit Krisztus Urunk visszajövetelével várunk, hanem csak mindezeknek a tornáca, a biztos beteljesülés kezdete, míglen örök Gazdánk ajtót nyit.

Ma (...) szeretett testvéreink megkereszteltetésekor nem csak emlékezetes, hanem különleges időt élünk meg. A keresztségben, az IGE fürdőjében mennyei Atyánk Krisztust és az általa szerzett üdvösséget tárja fel. Szentlélekisten pedig bennünket hívott meg, ahogy egykor Fülöpöt, hogy csatlakozzunk ahhoz a Krisztus által kezdeményezett beszélgetéshez, ami ez ifjú pár és Mindenható Urunk közt történik. Az Örökkévaló ezen felül még tanúnak hívta a vizet és az Igét is. A víz és az Ige arról tesznek tanúságot, hogy autonóm modern életvitelünkkel, sem vallásos technikáinkkal nem mi irányítunk. Törekvéseinkkel nem mi merülünk alá Krisztus halálába és feltámadásába, hanem azt személyesen az Úr teszi meg velünk, sőt, már meg is tette. Mélységes titok és egyben felszabadulás is azt felismernünk, hogy bizony Krisztussal együtt az ő halálába alámerülten vele együtt meghaltunk, hogy

feltámadásában részesülve vele együtt élünk. Ebből az aláértékelésből fölemelkedő életünk többé már nem a régi, Istentől elfordult lét, hanem a Krisztus arcában megfürdetett új, békés, boldog örök élet. Valahányszor ígét hallgatunk és a sákramentumokkal, a keresztséggel és az úri szent vacsorával hittel élünk, a Krisztus arcában fürdet meg bennünket mennyei Atyánk, ahogy a csecsemőt fürdetik. Nincs meghittebb családi foglalatosság, mint amikor anya, apa és a nagytesó együtt fürdetik meg a kistestvért. Ez történik most itt is! Együtt leszünk itt részesei a Krisztus titkának, annak tudni illik, hogy Ő vele együtt meghaltunk, hogy feltámadása által Ő általa élünk. Ő emelt be halálába és feltámadásába is, hogy ez által teremtsen újjá. Mindezt hittel ragadjuk meg. Hittel tudjuk, hogy aki Krisztusban van, új teremtés, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden!

Az ígében azt hallottátok, hogy Fülöp apostol Ézsaiás próféciája alapján kezdte el prédikálni Etiópia kincstárnokának a megfeszített Krisztust, aki feltámadt a halottak közül és megdicsőülten ül az Atya Isten jobbján. Mielőtt Fülöp rátalált volna arra az etióp zarándokra, Krisztus már szólt hozzá ígében keresztül, úgy is mondhatnám, hogy már régen párbeszédben voltak, az apostol csak tapintatosan hozzájuk csatlakozott, mert a Krisztus Lelke meghívta.

Elzarándokolt Jeruzsálembe, ott megvásárolta az akkor éppen bestseller tekercset és elkezdte olvasni. Nem tudott túl jutni a mészárszéken kiszorított báránynak. Megkérdezte Istentől, hogy kiről prófétált Ézsaiás, önmagáról, vagy valaki másról? A zsidó rabbik azt tanították, hogy a szenvedő nem más, mint Izrael, de a szerezsen lelke nem talált nyugalmat a papok eme értelmezésében, csak szomjasabb lett az igazságot illetően. Ekkor sietett Krisztus a segítségére Fülöp által. Mikor tehát azt hallotta, hogy érted-e amit olvasol, akkor őszintén az Isten Szentlelkétől irányítva válaszolt: „Hogyan érhetném, ha valaki meg nem magyarázza nekem.” Pál azt tanítja, hogy Isten rendelt az ő egyházának, s benne minden ilyen éhezőnek és szomjazónak olyan küldötteket és magyarázókat, mint Fülöp is, hogy senki ne maradjon világosság és igazság nélkül.

Az apostol tehát Ézsaiás próféciája által mondta el, hogy mit tett Isten az Ő egyszülött Fia által, aki a megfeszített Krisztus. Elbeszélte, szinte, mint egy mozifilmet eléje vetítette a megfeszített Krisztust. A komornyik Jeruzsálemben szemtanúja volt a húsvéti báránnyal megáldozásának. A templomban látta, most pedig Fülöp hangján keresztül hallván látja, hogy amint a juhok megragadják és elviszik a mészárszékre levágni, éppen így tettek Jeruzsálemben az Isten Fiával. A kincstárnok a jeruzsálemi templomban saját szemével látta, hogyan vágják le a papok azt a báránnyt és folytatják vérével az oltárra. Szentlélek és Fülöp által pedig látja Isten ama Bárányát, aki engedelmesen magára vette a világ bűnét. Látta, hogy nem nyitotta meg a száját, amikor megvetve őt kínozták, vallatták, átkozták, gúnyolták és gyalázva megalázták. Látta, amint rajta volt a kereszt s benne a világ bűne, sőt a sajátja is, ami Jézusba, az Isten Fiába fojtott minden életet adó szót, ígét, tanítást, parancsolatot, kérést és hívást. Isten bűn ellen való haragját a kínhaláláig elhordozta. Látta, hogy bűneink büntetése rajta van. Látta, hogy a sebei által gyógyulunk meg! Látta, hogy elvette Isten róla az ítéletet és feltámasztotta őt a halottak közül. Látta, hogy fölemeltette az Atya Isten jobbára a dicsőségbe, hogy mindenekfelett uralkodjék. Végül látta eljönni Őt dicsőségben, hogy átadja az uralmat az Atyának, hogy Isten legyen minden, mindenekben. Mindent Szentlélek és Fülöp által ezt úgy hallgatta, hogy mindvégig gerjedezett benne a szíve, míglen kitört belőle az üdvbizonyosság.

Mindezek után ennyit mondott ez az etióp ember: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia!” Ebben minden benne volt. Mindhalálig tudta, hogy Krisztus elvette az ő bűneit. Tudta, hogy érte szenvedett, áldoztatott meg és támadt fel a halottak közül. Tudta, hogy Krisztus alámerítette őt a saját halálába, hogy a feltámadásának is részese legyen. Ezért kereste izgatottan a tekintete a vizet, és amikor meglátta, azonnal megparancsolta, hogy álljon meg a fogat. Nem Fülöp állította meg azt a kocsit, hanem a hívő kincstárnok. Együtt szálltak le vízbe a hintóról, ahol a hitét megvalló komornyik Fülöp által megkereszteltetett. Ő nem az apostollal találkozott ott, hanem magával Krisztussal. Nem a vízbe merült el, hanem Krisztusban és üdvösséget szerző váltságában. A víz, mint tanú, csupán azt ismétli meg, ami Krisztus által időtlenül régen, az idők teljességében pedig a Golgotán, majd a komornyik, és végre a közelmúltban, a ti személyes életetekben is már megtörtént. Az IGE fürdőjében állva ti velünk együtt tesztek ma erről tanúbizonyságot. Isten áldja meg hitvallás és fogadalomtételüket, valamint Krisztust követő keresztyén életeteket. Ámen.